

slaaende Følelse af menneskelig Afmagt, der havde grebet ham straks ved det første Syn af Alpernes Stenrygge, var her bleven forstærket. Han, som i sin Pjece frejdigt havde udtalt, at Menneskeheden, der før var Elementernes frygtsomme Slave, nu havde spændt selve Tordenen for sin Triumfvogn og brugte Stormen som Knaldepisk, blev overfor denne Dommedagsforstyrrelse tvungen til at erkende, at Menneskene endnu levede her paa Jorden af Naturens Naade.

»Kære Ven« — skrev han endnu efter et Par Ugers Ophold til Jakobe, der utaalmodig havde ventet paa, at han offenklaar skulde besvare den fremkomne Kritik af hans Bog — »du spørger mig, om jeg ikke har modtaget »Industritidende«, og du synes at forundre dig over, at jeg ikke har ladet høre fra mig i Anledning af dens nedsættende Dom over »Fremtidsstaten«. Men hvorfor skulde jeg egentlig svare? Hvad betyder den Kritik? Du skriver, at du har gaaet og glædet dig til at se mig nedslaa mine Angribere med kraftig Haand og trevle deres falske Regnestykker op som en mølædt Strømpe; men det forekommer mig, at du tager altfor højtideligt paa den Sag. Herregud, — lad dem snakke! Det anfægter mig ikke det bitterste. Desuden — jeg har engang før sagt dig, at jeg ikke selv er helt tilfreds med min Bog. Der er hist og her Ungdommeligheder i den, og i det hele og store bæres den af en